

maatte sige, at der i Strid med Arrestreglementet var nægtet Arrestanterne, hvad Reglementet udtrykkelig siger er deres Ret, var nægtet dem Ret til at forskaffe sig bedre Forplejning end den sædvanlige — selvfølgelig paa deres egen Beføstning —, var nægtet dem Ret til at være iførte deres egne Klæder i Stedet for Arrestklæderne, og jeg har atter der ikke kunnet væge mig mod den Tro, at disse Midler, disse Nægtelser havde deres Begrundelse i, at man paa denne Maade vilde udøve et Tryk paa Arrestanterne for at bringe dem til at afgive Tilstaelse i Sagen. Arrestreglementet hjemler indlertid sin Ret til at betage dem disse Ting, naar de have gjort sig skyldige i Overtrædelse af Arrestreglementet, i disciplinære Forseelser, ellers ikke, og det har for mig ikke været nogen Tvivl underkastet, at atter her maa man sige, at der tilføjes den arresterede en unødigt Krænkelse og Lidelse, naar man forlanger, at han foruden at være berøvet sin Frihed og være afstaaen fra Samkvem med Omverdenen, saa længe han sidder i Varetægtsarrest, skal afføre sig de Klæder, han er vant til at bære og bevæge sig i, og tvinges til at iføre sig Arrestdragten, som maatte kan være ham højest ubehagelig. Det er ganske vist, at der kan være Folk, for hvem det kan være en Omgang til det bedre at blive iført Arresthusets Klæder, og for dem gælder dette ikke, men for Folk, der ere vante til at være klædte noget behageligere, end Arresthusets Dragt er, maa det absolut være en Lidelse. Den er unødigt, og er den tilmed uforstyldt, bliver det i allerhøjeste Grad uheldigt, at den er bragt til Anvendelse. Derimod tror jeg, at Lovforslaget gaar for vidt, naar det i § 11 Nummer 3 ganske i Almindelighed giver den fængslede Ret til at anstaffe sig Bøger, Blade, Skrivemateriale og i enhver Henseende at iyselsætte sig paa enhver Maade o. s. v. Det nuværende Arrestreglement forbyder Brugen af Skrivematerialier og Bøger, naar den ikke tillades af Forhørsdommeren, men, saa vidt mig bekendt, er det Reglen, at der ikke er noget til Hinder for, at Arrestanterne, naar de ønske saadant, og der er rimelig Grund dertil, kunne saa baade Skrivematerialier og Bøger til Underholdning, men naturligvis ikke Bøger, som de have Ret til at vælge efter deres Lyst, men Bøger, som kunne siges at være en sund, underholdende Læsning. Jeg tænker ingenlunde her paa religiøse Bøger, tværtimod, jeg mener, der i saa Henseende med Tøje kan trækkes langt videre Grænser, men jeg tror for Eksempel, det vilde være uheldigt, om de skulde kunne

forlange Forbryderromaner som f. Eks. de ny engelske og amerikanske af denne Art. Dernæst synes det mig uheldigt, om de skulde kunne forlange Blade uden nogen Indskrænkning. Pressen har jo i vor Tid udviklet sig derhen, at saa snart der er en celeber Sag, om jeg saa maa sige, driver Pressen, havde jeg nær sagt, Undersøgelser jævnsides med Domstolene; der er ikke en Dag, hvor Bladene ikke indeholde løst og fast om den Sag, som i Øjeblikket interesserer Almenheden. Skulde det nu virkelig være de arresterede tilladt at faa deres Blade bragte hver Morgen, saaledes at de stadig kunde følge med paa første Haand, hvorledes Sagen mod dem skred frem? Jeg tror, at det vilde ikke blot være mindre passende, men ogsaa højest uheldigt for et gunstigt Udfald af Undersøgelsen, hvis de skulde have en saadan Ret, selv om dette skulde henhøre til deres „tilvante Bequemligheder“, som jo allerede ere blevne omtalte forleden Dag. Jeg skal, for ikke yderligere at opholde det høje Tings Tid, ikke indlade mig paa forskellige Spørgsmaal, som der maatte ellers kunde være Anledning til at drage frem ved denne Lejlighed. — Jeg skal gaa over til Afsnit III. for der i Forbigaaende at gøre opmærksom paa, at der, saa vidt jeg forstaa Lovforslaget, i § 18 gøres et betænkeligt Brud paa, hvad der hidtil har været gældende Ret hos os. Det har nemlig været en fast Regel, at en Dommer kun kunde kontrolleres af sine overordnede, af den overordnede Ret, men saa vidt jeg ser, er det her, saaledes som Lovforslaget er affattet, Meningen, at der skal kunne gøres Ansvar gældende mod ham ved sideordnede Retter, hvad der ganske vil forrykke Dommerens nuværende Stilling. Det er ikke blot, naar den private vælger selv at gøre Tiltale til Straf og Erstatning gældende mod Forhørsdommeren, men, saa vidt jeg ser, ogsaa naar Sagen henvises til en Sættedommers Undersøgelse. Hidtil har Forholdet været det, at der i saadanne Tilfælde kun kunde gøres Ansvar gældende mod Dommeren enten ved en Overdomstol eller ved en nedsat Kommission. Jeg tror, at dette er uheldigt, og jeg tror ikke, der er nogen Grund til at gaa til et saadant Skridt. — Endelig er der i § 20 Tale om, at Forhørsdommere, der maatte have forjet sig og blive ansete efter Lovens § 16 eller § 18, skulde tillige dømmes til at godtgøre Statskassen, hvad denne i det paagældende Forhold maatte have udredet som Erstatning for uforstyldt Varetægtsfængsling overensstemmende med Lov af 5te April 1888 § 7. Dette har bragt mig til for det første